

ת"פ 5578/08/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 5578-08-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
פלוני

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירת איומים, לפני סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "החוק"/"חוק העונשין"), כלפי אביו.
2. בטרם נעבור לגזירת דינו בגין ביצוע העבירה בה הורשע, נציין כי לאחר שמיעת ראיות, הנאשם זוכה מביצוע עבירת איומים כלפי אימו, זיכוי מלא, וכן זוכה מחמת הספק בביצוע עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368(א) לחוק.
3. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, בין הנאשם לבין הוריו נתגלע סכסוך קשה, שעניינו בדרישת ההורים כי הנאשם, רעייתו ובנותיו, יפנו את בית מגוריהם וסירובו העיקש של הנאשם לעשות כן. בעקבות אותו סכסוך ובמהלכו, במספר מועדים שונים, הטריד הנאשם את המתלונן באמצעות שליחת מסרונים ובהם תוכן מטריד ומאיים, אשר נוסחם: **"על גופתי המתה אתה תוציא אותי מפה, בוא נראה אותך גבר, הרי אתה רוצח בנשמה, אין לך שום כבוד לחיי אדם, אין לך שום ערך לחיים רק לכסף, אני יעשה לך בושות בכל יבנה..."; "גיל 12 עם אמא שהכתה אותי כל הזמן, את העזתים הרגתי ביריה לראש, אותי גם תצטרך להרוג ככה, אני גם לא יתן לכם לשפץ, תחליפו מנעול, אני יכנס מהחלון, חבל, המלחמה הזאת לא תהיה לכם שווה, לכו תמצאו בית אחר...".**
4. הנאשם אמנם לא הכחיש את עצם שליחת המסרונים לאביו, אך טען כי אין במלל שנכתב בהם בכדי לגבש את עבירת האיומים עפ"י חוק העונשין. בהכרעתי הדין, (פסקה 91), דחיתי טענה זו וקבעתי כי התקיימו בעניינינו יסודות עבירת האיומים, שעה שבמשלוח המסרונים הנאשם איים באופן מפורש על קניינו של המתלונן ועל שמו הטוב, זאת במטרה להניא אותו מנקיטת צעדים לפינוי הנאשם מבית המגורים; כפי שציינתי במסקנותיי, התרשמתי, כי הנאשם (בדומה לאימו) היה מוכן להרחיק לכת על מנת למנוע את הפינוי; עוד קבעתי כי לנאשם הייתה יכולת לקיים את האיומים, שכן בפועל התבצר בבית וסירב לעזוב, עד שההוא ומשפחתו פונו באמצעות צו, ובכך גרם - הלכה למעשה - לפגיעה בזכויות הקניין של המתלונן בביתו. עוד קבעתי, כי לנאשם הייתה גם יכולת לממש את האיום על פגיעה

בשמו הטוב המקצועי של אביו, במילים "אני יעשה לך בושות בכל יבנה", זאת נוכח העובדה שעבד במשרד עוה"ד שבבעלות האב תקופה ארוכה ומכאן שהייתה לו נגישות למידע בדבר לקוחות המשרד ואופן התנהלותו.

5. לאחר שמצאתי, כי כן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי של העבירה מתקיים בענייננו, הרשעתי את הנאשם בביצוע עבירת איומים כלפי אביו.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

6. בטיעוניה לעונש, ציינה ב"כ המאשימה, כי הנאשם יליד 1981 נעדר עבר פלילי, וכי הורשע בביצוע עבירת האיומים, לאחר שמיעת ראיות.

7. התובעת עמדת על החומרה הטמונה בביצוע עבירת האיומים, בפרט כלפי בן משפחה, במיוחד כלפי אב ובצורך בגזירת עונש מרתיע.

8. ב"כ המאשימה עתרה לענישה בדמות מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן, כענישה אשר תהלום מעשי הנאשם.

9. כמו כן, הבהירה ב"כ המאשימה עומדת על הרשעתו של הנאשם, מאחר והנאשם אינו עומד בקריטריונים שנקבעו בהלכת כתב ובפרט לא הוכיח קיומה של פגיעה קונקרטיית ולנוכח חומרת העבירה.

טיעוני ההגנה:

10. ב"כ הנאשם עתר, כי ביהמ"ש יעשה שימוש בסמכותו, לפי סעיף 192 א לחסד"פ ויורה על ביטול הרשעתו של הנאשם וכן יסתפק בעונש של חתימה על התחייבות. לחילופין, התבקש בית המשפט להסתפק בענישה צופה פני עתיד וחתימה על התחייבות.

11. בטיעוני, הבהיר ב"כ הנאשם כי ברור שעתירת ההגנה לביטול ההרשעה הינה חריגה, ואולם - כך נטען - נסיבות המקרה הן חריגות גם כן. לעניין זה, טען הסניגור כי יש להתחשב בעובדה, כי לאחר שנוהל כנגד הנאשם הליך משפטי בגין כתב אישום חמור, הכולל בין היתר עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, הוא זוכה ממרבית האישומים כנגדו. באשר לעבירה בה הורשע הנאשם, נטען כי עסקינן בעבירת איומים ברף נמוך, שכן עסקינן במלל שנשלח במסרונים ולא הושמע פנים-אל-פנים, ואשר עניינו בקניינו של אדם ושמו הטוב ולא בגופו, שלומו או חייו. כן, נטען לחלוף הזמן מאז שליחת המסרונים ועד היום.

12. בנוסף, הוזכר כי עניין לנו במצב דברים מורכב, בסכסוך משפחתי בעל היבטים אישיים, רגשיים, כלכליים אשר לו

נחשף ביהמ"ש ואף קבע ממצאים ביחס להתנהלותה של האם כלפיו. כן, הוזכר כי כפי שנחשף בראיות, מספר ימים לאחר שהוגשה התלונה במשטרה ע"י אביו, הוא ביקש לבטלה.

13. ב"כ הנאשם הבהיר, כי אין באפשרות הנאשם להציג פגיעה קונקרטי, אך טען כי בעתיד צפוי הנאשם לבקש להשתלב בשירות המדינה ולכן הרשעה תפגע בו. כן, נטען כי בנסיבות החריגות שפורטו לעיל, לא יהיה זה ראוי וצודק להטיל על הנאשם כתם של הרשעה פלילית על כל המשתמע מכך בגין העבירה והמעשה שהוא הורשע בעניינו בסופו של יום.

14. בכל מקרה, עתירת ההגנה לעניין הענישה היא, כי בית המשפט ימנע מהטלת רכיב כספי וסתפק בענישה צופה פני עתיד בדמות התחייבות. נטען כי רכיב הפיצוי במקרה דנן אינו משמעותי והימנעות מהטלתו לא תוביל לפגיעה באינטרס הציבורי.

15. ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, הוזכר כי הנאשם נעדר עבר פלילי, אב לשתי בנות, מתגורר בשכירות, עובד למחיתו במשלוחים ומצבו הכלכלי דחוק ביותר.

דברו האחרון של הנאשם:

16. הנאשם טען בדברו האחרון, כי לא ידע שבשליחת המסרונים מושא כתב האישום ביצע עבירה של איומים, וטען כי עשה זאת מתוך הגנה על עצמו ועל משפחתו מפני התעללות מצד הוריו. בדבריו בחר לטעון, כי גם אביו עשה לו דברים מאוד קשים, אותם לא חשף לפני בית המשפט. לשאלת בית המשפט, השיב הנאשם כי היום אין לו כל קשר עם אביו, וציין כי בימים אלו הוא תובע את אביו, שהיה מעסיקו, בגין הלנת שכר. הנאשם ציין, כי הוא נעדר עבר פלילי, וכן טען כי הוא מנסה לעבור בחינות לצורך קבלת תפקיד ציבורי של פקיד רישוי, אותו לא יוכל לקבל אם תהיה לו הרשעה פלילית. הנאשם ביקש, כי בית המשפט יסתפק בעונש מקל.

דין והכרעה:

האם יש לבטל את הרשעתו של הנאשם?

17. מי שנמצא אשם בביצוע עבירה פלילית - יורשע. זה הכלל. כלל זה מעוגן בסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב 1982 (להלן "החסד"פ). אך לכלל זה יש חריגים, והדין מאפשר לבית המשפט להימנע מהרשעה או לבטלה, הגם שנקבע כי הנאשם עבר עבירה, וזאת תוך האפשרות לחייבו בביצוע שירות לציבור או בהטלת צו מבחן, הכל לפי סעיף 192א לחסד"פ. החוק אינו קובע את התנאים להימנעות מהרשעה או ביטולה ולכן שאלה זו מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט.

18. אמות המידה והמבחנים להפעלת שיקול דעת זה נקבעו ב - ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (פ"ד נב (3) 337, 343) (להלן: "הלכת כתב"), שם קבע בית המשפט העליון כי בחינת הימנעות מהרשעה פלילית תביא

בחשבון את שאלת פגיעתה של ההרשעה בשיקומו או בעתידו של הנאשם, ואת השאלה האם סוג העבירה, מאפשר להימנע, בנסיבות אותו מקרה, מהרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. כלומר, בבחינת שאלת הימנעות מהרשעת מי שהוכחה אשמתו, בית המשפט יעמיד זה מול זה את חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי, אל מול עצמת הפגיעה בנאשם, הצפויה מההרשעה.

19. עוד נקבע בפסיקה, כי הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא חריג שבחריגים, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן (רע"פ 7109/14 **צור סייג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 8 (20.11.14); ע"פ 8528/12 **אלירן צפורה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 11 (3.3.13); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** [פורסם בנבו] פסקה 7 לפסק דינו של כבוד השופט לוי (23.7.09)).

20. יחד עם זאת, בית המשפט העליון פסק, לא אחת, כי גם כאשר מדובר בנאשמים שביצעו עבירות חמורות, יתכנו מקרים בהם האינטרס הציבורי יעלה בקנה אחד עם אי-הרשעתם, ועל כן כל מקרה יבחן לגופו (ראו בהקשר זה, רע"פ 1721/12 **איראשי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.3.2014), שם מנה בית המשפט העליון דוגמאות רבות למקרים בהם נמנעו בתי המשפט מהרשעת הנאשמים, גם בעבירות שאינן קלות כגון תקיפה בנסיבות מחמירות, איומים ועוד, (פס' 9 בפסק דינו של כבוד השופט ג'ובראן).

21. במקרה דנן, אין חולק כי לא הוכחה פגיעה קונקרטיה בנאשם, אולם נטען כי בשל חשש לפגיעה עתידית בעיסוקו, נוכח נסיבותיו הספציפיות של המקרה דנן, אין האינטרס הציבורי מתיישב עם הרשעת הנאשם.

22. ואמנם, מותב זה כבר קבע בעבר, כי גם כאשר לא הוכחה פגיעה קונקרטיה, ישנם מיקרים שהם כה חריגים ויוצאי דופן, מצבים בהם מורכבות החיים האנושיים יצרה תנאים שאינם מתאימים להחלת הכלל המחייב הרשעה פלילית, גם לאחר הוכחת האשמה. באותם מקרים קבעתי, כי הרשעה תהיה בניגוד לשיקולי הצדק ואף לא תשרת את האינטרס הציבורי ועל כן הוריתי על ביטולה, גם במקרה של הרשעה לאחר ניהול הוכחות (ר', ת"פ 63923-07-17 **(שלום רחובות) מדינת ישראל נ' ליסקר** [פורסם בנבו]; ת"פ 13379-11-18 **(שלום רחובות) מדינת ישראל נ' קוזין** [פורסם בנבו]).

23. ואמנם, נסיבותיו של המקרה שלפניי, כפי שנחשפו לפני בית המשפט בעת שמיעת הראיות, הן מורכבות; עסקינן בסכסוך משפחתי קשה, בין הנאשם לבין הוריו, שעניינו בזכויות בבית המגורים בו התגוררו יחד. במסגרת הכרעת הדין קבעתי קביעות נוקבות באשר להתנהלותה של אימו, המתלוננת, בנקיטת אמצעים כנגד הנאשם במטרה להביא ליציאתו מן הבית, שללתי מהימנות גרסתה ולפייכך גם זיכתי את הנאשם מהאישום שייחס לו עבירת איומים כלפיה. בעניינו של האב, המתלונן, מסקנותיי היו שונות, קיבלתי את גרסתו ואף קבעתי כי ערך ניסיונות חוזרים למצוא פיתרון שישביע את רצון רעייתו ויסייע לבנו. זיכוי הנאשם מן האישום שייחס לו תקיפה חבלנית כלפי אביו, היה מחמת הספק.

24. יחד עם זאת, איני סבורה כי סכסוך משפחתי זה, שהיה ברקע ביצוע עבירת האיומים, שונה באופן מהותי מכל

סכסוך משפחתי אחר, הגולש למעשי אלימות ברף פלילי. דברים אלו יפים מקל וחומר, לאור מסקנותי ביחס להתנהלותו המתונה של המתלונן כלפי הנאשם, וכן לאור קביעתי ביחס לעבירת התקיפה החבלנית כי הנאשם היה אך כפסע מהרשעה פלילית וזיכוי היה מחמת הספק.

25. העובדה שהנאשם זוכה ממירב האישומים כנגדו, לרבות האישום החמור של תקיפה חבלנית של זקן, נסיבות ביצוע העבירה והעדר עבר פלילי לנאשם, כל אלו שיקולים שכוחם יפם לשאלת גזירת העונש, אך הם אינם מובילים לדידי למסקנה של ביטול הרשעה. באשר לנזק שנטען כי עשוי להיגרם לנאשם בעקבות הרשעתו, הרי שזהו מחיר שיידרש הנאשם לשלם בגין מעשיו שחצו את הרף הפלילי.

26. מן הנימוקים שפורטו לעיל, אני דוחה את עתירת ההגנה לביטול הרשעתו של הנאשם.

קביעת מתחם העונש ההולם:

28. משאמרנו זאת, נעבור לגזירת עונשו. קביעתו של המתחם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה ותוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם במדיניות הענישה הנוהגת.

27. במעשה האיומים, פגע הנאשם בחירותו של המתלונן, בכבודו ובשלמות נפשו. עבירת האיומים נועדה לערער תחושת ביטחון, וזאת תוך ציפייה כי המאויים ישנה דרך פעולתו. בכך יש כדי לפגוע באוטונומיית הבחירה החופשית.

28. במקרה בו עסקינן, עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף נמוך - בינוני; מחד, עסקינן באיומים שהועברו באמצעות מסרונים, ולא בפניו של המתלונן, וכן התייחסו לקניינו ולשמו הטוב של המתלונן ולא לשלמות גופו או לחייו, ומאידך מדובר בדברי איום שהושמעו כלפי אביו של הנאשם, תוך ניצול יחסי האמון ששררו בעבר בין השניים במסגרת העסקת הנאשם במשרד עוה"ד של המתלונן, והכל מתוך מטרה להניא את האב מלנקוט בפעולות לפינוי הנאשם מבית המגורים של המתלונן.

29. עבירת האיומים הפכה לנגע בחברה שיש לבערו ביד תקיפה. בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירת האיומים בשל המסוכנות הטבועה בה, בהתייחס להוצאת דברי האיומים מן הכח אל הפועל ולהיותם מעשה בריונות לשמה. מעשה אלימות בתוך המשפחה, גם אם עסקינן באלימות מילולית, היא עליית מדרגה בתחום האלימות ולעולם תיצבע בגווני קודרים והיבטים נוספים, שכן "...הצפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך המשפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי" (א' פרוקצ'יה, ב - ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07)).

30. סקירה של הפסיקה מלמדת, כי מדיניות הענישה המקובלת והנוהגת ביחס לעבירות של איומים כלפי בן משפחה עמוד 5

נעה בין מאסר על תנאי ובין מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים (ראו, למשל: רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (25.6.2018); עפ"ג (ב"ש) 54434-07-13 לויט נ' מדינת ישראל (9.7.14); ת"פ (טב') 19180-02-17 מדינת ישראל נ' ביטון (2.4.17); ת"פ (טב') 3678-08-14 מדינת ישראל נ' פלוני (10.1.16); ת"פ (פ"ת) 40118-11-13 מדינת ישראל נגד סיסאי (26.1.15); ת"פ (כ"ס) 36084-10-12 מדינת ישראל נ' פלוני (14.3.13); ת"פ 9259-06-12 מדינת ישראל נ' צאלח (11.10.12); ת"פ (נת') 34203-03-11 מדינת ישראל נ' גניש (24.6.12)).

העונש ההולם בתוך המתחם:

31. לאחר שבחנתי את כלל השיקולים הרלוונטיים, סבורני כי לא מתקיימות בענייננו המצדיקות סטייה ממתחם הענישה.
32. באשר למיקומו של הנאשם בתוך מתחם הענישה אותו קבענו לעיל, שקלתי את השיקולים שאפרט להלן;
33. הנאשם כבן 42, נעדר עבר פלילי ואב לשתי בנות קטינות. הנאשם עובד למחייתו, וגר בשכירות עם משפחתו.
34. הנאשם אמנם הורשע לאחר ניהול הוכחות, אולם כבר הובהר כי שמיעת הראיות לא הייתה לחינם, שכן סופו של דבר זוכה הנאשם מחלקו הארי של כתב האישום. באשר לעבירה בה הורשע, הנאשם הודה מלכתחילה במשלוח המסרונים והמחלוקת בהקשר זה הייתה משפטית - האם המלל שנשלח מקים את יסודות עבירת האיומים, אם לאו.
35. שקלתי את מורכבות יחסיו של הנאשם עם הוריו, בהם המתלונן, כפי שזו עלתה מן הראיות, שבשלה ספג הנאשם מאמו התנהלות קשה ומבזה. ומאידך התחשבתי בכך שאביו של הנאשם נהג כלפיו אחרת, וחרף זאת בוצעה כלפיו עבירת האיומים.
36. זאת ועוד, מעדותו של הנאשם ומדברו האחרון התרשמתי, כי לא היה בניהול ההליך הפלילי כנגד הנאשם בכדי להביאו לתובנה בדבר חומרת מעשיו ומשמעויותיהם. הרשעתו בדין לא הובילה להבעת חרטה או אמפטיה כלשהי עם אביו, אלא להשמעת טענות קשות נוספות כנגדו. לדידי, יש באמור בכדי לחזק את הצורך בהרתעת הנאשם מהישנות ביצוע עבירות ככלל, וכלפי אביו בפרט, במיוחד שעה שהסכסוך בין הנאשם להוריו עודנו מעיב על יחסיהם.
37. במכלול השיקולים, מצאתי למקם את הנאשם בחלקו התחתון של מתחם הענישה באופן המתיישב עם עתירת המאשימה להטיל על הנאשם עונש של מאסר מותנה.
38. באשר לרכיבי הענישה הכספיים, מתוך התחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם, ועל מנת שלא להסב פגיעה לבנותיו, החלטתי שלא להטיל עליו קנס כספי, ואולם בנוגע לרכיב הפיצוי, סבורני כי יהיה זה נכון ליתן ביטוי מוחשי לפגיעה שחוזה המתלונן כתוצאה ממעשיו של בנו, גם אם באופן סמלי ובשיעור נמוך.

סוף דבר:

39. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- 39.1 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שנתיים מהיום עבירת איומים.
- 39.2 פיצוי למתלונן (ע.ת 1), ע"ס 1,000 ₪, אשר ישולם עד ליום 15.09.23.
- 39.3 התחייבות כספית שלא לעבור עבירת איומים. סכום ההתחייבות 5,000 ₪, למשך שנתיים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ח תמוז תשפ"ג, 17 יולי 2023, בהעדר הצדדים.